

ENTRA= LISTA

CENTRALISTA

Felelős szerkesztő és kiadó: Papp György.

SZERKESZTI ÉS KIADJA:

A Budapesti Növendékpapság Magyar Egyházirodalmi Iskolája.

Kézirat gyanánt.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

Budapest, IV., Prohászka Ottokár-utca 7.

Telefon: 383—141.

Megjelenik minden tanévben kétszer: decemberben és júniusban.

Évi előfizetési díj: 2 pengő.

A m. kir. póstatakarékpenztári csekkszámra száma: 25,219.

*

Tisztelettel kérjük az elmaradt előfizetések mielőbbi megküldését.

A címváltozást tisztelettel kérjük bejelenteni.

TARTALOM

Az öreg centralista üzenete. Irta: <i>dr. Scheffler János</i>	5
Új éneket. Irta: <i>dr. Mojus Péter</i>	7
Egy kispap naplójából	9
Újra otthon!	11
Delet harangoznak . . . Irta: <i>dr. Hegyi László</i>	12
Örökmécs. Irja: <i>Marczell atya</i>	14
Szól a Pireneusok hazája	15
Könyvek között	16
Katonaélet	17
A „Nemes Iskola” élete	19
Jó munkát!	21
Hírek a szemináriumból	22
Itthonról	25
Szebb jövőt!	26
Hajnal a vonatablakból Komárom után	27
A szeminárium növendékei	28
Centralisták új könyvei	29
Változások munkakörben és címben	31

Az esztergomi főegyházmegyei hatóság 3268—1937. sz. engedélyével.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest.

CENTRALISTA

1942. DECEMBER

Az öreg centralista

üzenete

Írta:

Dr. Scheffler János
szatmári püspök

Jó néhány éve már, egy este régi tanítvány kopogtat ajtómon. Nyolc éve pap. Magam kísérem papszentelésére. De azóta alig láttuk egymást. Illedelmesen közelít felém és könnyes szemmel ezt mondja:

Spirituális úr, eljöttem bocsánatot kérni, amiért kispap koromban nem fogadtam meg tanítását. Másokra hallgattam. Az élet megtanított rá, hogy a spirituálisom hirdette az igaz elveket . . . Aztán zokogva folytatta: Sajnos, most már késő!

Sajnos, most már késő!

Milyen sok öreg vagy öregedő papi szívből tör fel ez a szomorú vallomás! Mert az életet a visszajáról már nem lehet újból megcsinálni. Jól kezdeni csak az elején lehet! A rosszul kezdett papi életet lehet keservesen megsiratni, de nem lehet megfejejni.

Ti, fiatal centralista Testvéreim, most az elején kezdetek igazi papi életet, nem tíz vagy negyven év múlva. Helytálló elvek szerint induljatok, amelyeket felelős előljáróitok hirdetnek, hangoztatnak, ne a ti tapasztalatlan fejetek után vagy felelőtlen, olcsó elveket áruló atyafiak után avagy a mai kornak sokszor kóros elvei után!

Jesus Christus heri et hodie et Ipse in aeternum!

Krisztus örök papi elvei és a Sancta Mater Ecclesia örök papi tanításai szerint rendeztétek be már most fiatal papi élteteket. Tanulmányozzátok nagy szeretettel ezeket a papi elveket úgy, ahogy azok a papszentelés szertartásaiban, X. Pius pápa Exhortatio ad clericum-ában, XI. Pius pápának Ad catholici sacerdotii fastigium-ában, jeles aszketikus íróink könyveiben megnyilvánulnak; vagy akár a Codex Juris Canonici-ban is, amely való-

sággal ellágyul, amikor a papságról és a papságra való készületről intézkedik.

Legyen a papi életről és lelkületről objektív felfogások — az Egyház gondolatai és nem a ti egyéni elgondolások szerint — és ezt a felfogást érleljétek elmélkedéssel és elmélyedéssel szilárd meggyőződéssé; gyökereztesse meg szívetekben, hogy a világ ellentétes áramlatai, a papi élet nehézségei és csalódásai meg ne lazítsák azt.

Mindenekelőtt írjátok papi éltetek élére, — in capite libri — hogy a papi élet az *áldozat élete* és nem az önkeresés lehetősége. Ha igaz Szent Ágoston nagyszerű megállapítása, hogy Krisztus új vallása a *non ego vallása*, akkor ezt elsősorban az új vallás hivatott hierarchikus hirdetőinek kell tudniok, élniök és csak azután hirdetniök.

Főlséges egyszerűséggel fejezte ki ezt a pár évvel ezelőtt elhunyt fiatal belga papi, Eduard Pappé: „Qui accedit ordinandus, martyr est.” Vállaljátok a krisztusi papságnak ezt az élő, de egyben éltető és boldogító mártíriumát fiatal szívetek egész lelkesedésével!

A krisztusi papságban mi nem kapni akarunk, hanem *adni*. *Omnia impendam et impendar ipse!* Csak ez a felfogás méltó a Szentlélektől ünnepélyesen fölkent áldozópapi lélekhez. Fogjunk már egyszer össze és temessük el végérvényesen és a föltámadás minden kilátása nélkül azt a rothadt liberális papi stílust, amelynek papja akart lenni valami és kapni akart valamit és közben elfelejtette, hogy a papszentelés által olyan nagy lett és olyan sokat kapott, amit egész életén át nem tud meghálálni és gyümölcsözötni. Értsük meg már egyszer teljesen az Úr igéjét: *Beatius est magis dare, quam accipere*.

De ez nem könnyű feladat. Az önszeretet bűnös gyümölcsői a mi szívünkbe is mélyen behatolnak. *Natura callida est et semper seipsam pro fine habet!* Sőt Boldog Eymard megállapítása szerint bennünk a „moi personel et spirituel”, az önszeretésnek és önkeresésnek a finomabb, lelkibb színezésű alakja sokkal könnyebben kifejlődik, mint világi testvéreinkben, mert mi jobban ráérünk saját énünkkel bibelődni.

Azért legyünk résen! Figyeljük meg magunkat minden téren, hogy az önzés tipikus alakjai: a vagyon szeretete, a gyomor szeretete, a kényelemszeretet, saját előmenetelünk rendetlen szeretete el ne hatalmasodjék szívünkben. Legyünk szigorúbb cenzorai önmagunknak, mint másoknak, mert különben könnyen harácsoló, élvezetvágó vagy karrier-papok leszünk!

Komoly és következetes *lelki élettel* operáljuk ki magunkból a papi önzést és ültessük helyébe az önfeláldozás szellemét. A komoly lelki élet alapja: a *pontos napirend és munkarend*. Ebben az értelemben mondotta az ars-i szent plébános: A jó papi egész életén át seminarista marad! Legyen tartása életednek és papi munkádnak.

Fiatalkorban ilyen lelki tartást ad és kimondhatatlanul sok áldást hoz a külföldön annyira meghonosodott és bevált *Unio Apostolica*, amely írásos napi számvételt követel minden papi teendőkről és azt havonként ellenőrzés végett az Unio igazgatójához terjeszti.

Az úniós fiatal papnak fog jutni ideje komoly *hittudomány és aszkétikus tanulmányokra*. E nélkül megbűnül, elszegényedik az értelme és elszárad papi szíve. A fiatalság szellemi kincsek gyűjtésének ideje. Később a sok munka szétszór. Ha most aratáskor hortyogsz, akkor ősszel a szegényvallás fia leszel — mondja az Írás.

Legyen az áldozatosságra nevelő lelki élet útján mestered is: plébánosod, volt spirituálisod vagy más atyai jóbarátod, akivel minden fontosabb ügyedet beszéld meg és lelkedet tárd fel előtte bizalommal.

Legfőbb Mestered azonban a szentségi Jézus, aki az oltáron a föláldozottság állapotában jelenik meg mindennap és lakozik közöttünk a világ végéig. Olyan szépen jellemzi a legújabb kor egyik nagy apostola, Chevrier Mesterünknek földi és eucharisztikus életét e három szóban:

Homme devoué — önfeláldozó Ember.

Homme crucifié — keresztrefeszített Ember.

Homme mangé — eledellé vált Ember.

Az Eucharisziával való szent együttélés által: az eucharisztikus Mesterrel való sűrű és bensőséges társalgás és a Vele való egyesülés által akarj Te is valóban odaadó, magadat feláldozó és eledelként osztogató pappá alakulni. A szentségi Jézus által, per Ipsum, in Ipso et cum Ipso leszel azzá.

Itt kezd a papi életet egészen öntudatosan és szent meggyőződéssel. Fogadd el idősebb testvérednek erre az egyedül helyes papi útra terelő testvéri karját . . . Így leszel igazán áldozópappá: Krisztust és önmagadat feláldozóvá — és ezzel másoknak áldást, önmagadnak boldogságot szerző igazi lelki emberré és lelki atyává.

Ezen a szűk úton indulj teljes meggyőződéssel, határozottan, következetesen, lelkesen és kitartóan. Akkor nyolc vagy huszonnyolc vagy akár ötvennyolc papi év multán sem kell azon siránkoznod:

Sajnos, most már késő!

ÚJ ÉNEKET

Az ember néha előveszi régi írásait, elüldögél gondolkodva mellettük és visszaálmodja a készület örökké emlékezetes, régi szép éveit. Hiszen csak a betűk régiek, a szellem örök, mint maguk az ordók, melyek állandóbban, eleve-nebben se élnek úgy, mint a szemináriumokban. Aki átolvassa ezt a pár-éves írást, talán meglát belőle egy képet, meghall egy hangot, melyet mi kinn már megélünk naponta és amely lassanként ott szövődik minden kispap Istentől megtermékenyített álmaiban. Ha olvassátok, centralista Megyéseink, azért fohász-kodjatok néha, ha ráértetek, hogy mindnyájunknak itt a küzdőporondon a valóság valóság legyen.

. . . És előjöttek az evangéliumi eszmény, az új ének felavatandó dalosai: accedant, qui ordinandi sunt subdiaconi!

A kezükben fehér lilium, melynek beszédes fehérsége egy életeszeménnyel kötött örök eljegyzést szimbolizál, frissen zöld leveleiben benne van egy élet-végig tartó örök ifjúság.

E naptól kezdve értik a másnak ismeretlen új ének dallamát . . . Nem bús rezignáció ez, keserű csalódások utóíze, hisz benne ujjong lelkünk minden erezetében . . . Olyan, mint egy régóta keresett, de végre megtalált kifejezés, az élet tisztult öröme . . . — quasi canticum novum, mert mások csak keresgéltek, rásejtettek, homályban jártak tapogatózva . . .

Ó micsoda túlvilági hangok hullámai csobognak közvetlenül lábaink alatt! Egy húsz- és néhány éves élet . . . lemond arról, amit még nem ismer, ledob magáról mindent és albába öltözködik, cingulumot köt magára: praecinge me Domine cingulo puritatis . . . megmossa tagjait a Bárány vérében és így felemelt homlokkal, szeplőtelen szívét kezében tartva jött el új dalt énekelni.

Benne van ebben az élővizek minden forrásceppje: gratia diffusa in labiis . . . valami összeszorítja a keblet és aki befelé néz, figyel, hallja a forrás lassú, egyenletes folydogálását, vagyis átéli a kegyelem állandó jelenlétét.

Majd a rászakadó boldogság első perceiben leül a subdiaconus elmerengeni, elmeditálni multról, jövőről a forrás partján: ez az alaphang.

De ez új énekből kihallani még az Úr hegyei fölött elmúló viharok zúgását, villámsattogást, dübörgést: lám, az élet kísértése! Ez ugyan csak múltó árnykép, mert felülemelkedünk mindenben . . . visz a Lélek a föld fölé; el ebből a csúnya életből, ki a családi interieur-ök lomha környezetéből . . . és letesz nagy hegyek ormára, az örök havasokra, hogy legalább ennek csillogó fehérsége adjon halvány analógiát a szüzesség eszméjéről . . .

És szól tovább az ének . . . a refrénje egy, és kicsendül, kicsordul a Bárány sokezer jegyesének ajkáról: Jesu corona virginum, haec vota clemens accipe, qui pergis inter lilia, sponsisque reddens praemia.

Ledobjuk az élet gyötrelmeinek rossz köpenyét, le a test nyavalyáinak kórházi ruháját, elég az alba, a humerale, mert így tisztultabb hangon, szebben énekelhetünk.

Lehet, hogy az élet halkítani akarja, mesterdalnokok helyett kontárokká kisebbíteni, de végig egyforma lelkesültséggel kell énekelni ezt a végre megtalált új éneket, melynek első szonátáját a szívünk sirta, a lelkünk, és minden érzésünk a világba kidalolta nov. 4-e szent órájában.

Laetamini, gaudete: ez a jelige és Isten dalosainak e szent hangversenyében elmúlik minden baj, a szomorúság, a bánat, a szenvedés, az egyedüllét, a szegénység gyötrelmei . . . az arc átszellemül, megszépül . . . komor vonások elsimulnak: absterget ab oculis, letöröl az Úr minden könnyet szemünkről és nem lesz halál, se gyász, se fájdalom, csak egy dalban kikívánckozó szent érzelem, a lélek parancsoló lelkesedése: Cantate Domino Canticum Novum . . . et nemo poterat dicere Canticum, nisi illi . . . virgines enim sunt . . . és ezek követik a Bárányt, bárhová megy . . .

Bizony, örüljétek és vigadjatok, mert új örzőangyalokkal lett népesebb a házunk!

Dr. Mojzes Péter

Egy kispap naplójából . . .

1899 szeptember 20-án érkeztem Budapestre a Központi Papnevelő Intézetbe. Még mindig nagyon korán, mivel az egyetemi épület átalakítása, az új díszterem és Egyetem-téri homlokzat építése miatt az előadások csak október 16-án kezdődtek. A közbeeső időt arra fordítottuk, hogy délelőttönként múzeumokat és egyéb látnivalókat néztünk, délután meg nagy kirándulásokat tettünk a budai hegyekbe.

Én kezdetben nem nagyon örültem annak, hogy megyéspüspököm Budapestre küldött. Legszívesebben Bécsbe mentem volna vagy Innsbruckba, esetleg Rómába. A pesti papnevelőnek valami furcsa betyáros hírét hallottam és az első hatások is ilyenfélék voltak. A testvéri érintkezés is meglehetősen hideg volt, jóformán csak a megyések barátkoztak egymással. Nagy volt mindenben a szabadságunk és egymással is, az intézettel is igen lazán kapcsolódtunk össze. De igen kellemesen lepelt meg, hogy a jámborság is, a tudományszeretet, az önművelés vágya ebben a szinte túlságosan szabad levegőben egyesek lelkében oly gyönyörűen megnyilvánult, hogy vonzóerejüknek nem lehetett ellenállni. A doktorunk egy eperjesi görög katolikus kispap, valóságban „vad aszkéta” volt. Órákszámba térdelt mozdulatlanul a kápolnában a szentségház előtt sokszor fél éjjelen át. Hamar észrevettem, hogy nagyon sokan a messze éjtszakába virrasztanak a tanulás mellett, különösen a szigorlatra készülők. Ez nekem módfelett tetszett és hamarosan én is egész belejöttem az éjjelezésbe. Mentségünkre vagy becsületünkre legyen, hogy a csendet soha egyetlen szóval nem törtük meg. Az előfordult, hogy az alattunk lévő konyhától és az erős fűtéstől a meleg kápolnában az elmélkedés alatt elaludtam. Ilyenkor szemtűles nyitrai szomszédom az esti ima után az ablakfülkébe vont és ott halkán elmesélte nekem a pontokat. Más rendetlenség nem történt körülöttem.

December 6-i „Alkotmány” napilapunkban a tárcacikk ajánlja a katolikus regényeket. Emlékszem még gimnazista koromból, hogy egyszer Sz. K. és V. M. kispaptársaimmal beszélgettünk a katolikus szépirodalomról, tán VI. osztályos lehettem, ők eggyel felettem jártak. Azt mondtam, hogy a keserű orvosságot csokoládéval szokták bevonni, úgy adják a betegnek — a keresztény igazságokat is a vallásában és erkölcsében beteg társadalomnak nem lehet élvezhetetlen tömörségben, a közönségnek kellemetlen külsőben előadni, azért a hírhirdetés legalkalmasabb eszköze — a szépirodalom. Ha nem teljes igazságot, de gondolom, mondtam valamit.

December 25. A XIX. század búcsúzójára szólnak az ujságok karácsonyi mellékletei. Még egyszer elolvastam Prohászka gyönyörű cikkét az Alkotmány karácsonyi számában a XIX. század szelleméről. A század anyajegye — szerinte — a francia forradalomban megszületett liberalizmus, amely alapjában jogos és méltányos kitörése volt az emberi szellemnek, de mint szenvedélyes kitörés, nem volt ment a túlzásoktól. Az emberiség lassankint átlátja ezt s szelíd, békés törekvéssel iparkodik az egyén eddig figyelmen kívül hagyott érvényesülését a társadalommal szemben erőre emelni. Hozzátehetne volna Prohászka dr., hogy a mai liberalizmusnak elve már nincsen; ami jó volt benne, megvalósult. A nyomában ébredt természetes ellenhatásnak — a szociális gondolkodásnak — feladata ferdeségeit kiirtani. Ezt burkoltan ő is vallja. Ha bekerülne a parlamentbe, veszedelmes ellenfelet kapnának a szabadelvűek.

1900 január 1. Elfordult utolsó napja is a századnak. Új reménnyel, új vágyakozással nézünk a jövőndő homályos vidékeire. Az Egyház mind-

járt az első útjelzőnél felajánlja segítségét, jubileumi szent évet hirdet, hogy a multat elfedő lepel is tisztá legyen s az új század bölcsőruhája is szennytelen legyen. Gondolatnak nagyszerű: az egész világnak bűnbánatot hirdetni. Azt is akarja mondani ez a jubileum: Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat, ahogy a Szent Péter-tér obeliszkjén olvasható ez a felírás. — Mi az éjtéli hálaadó misén mind a szentáldozáshoz járultunk, első eledelünk az Úr Jézus szentséges teste volt. Renovamini . . . Újév napján most először segédkeztem a nagymisén az erzsébetvárosi templomnak nevezett szűk kis kápolnában; most láttam először Tóthfalussy Béla plébánost.

1900 január 2. Pázmány egy karácsonyi beszédét olvastam. Mondhatom, derekasan megállja helyét Bossuet hasonló tárgyú szónoklata mellett, amelyet részben karácsony, részben újév éjjelén olvastam. Határozott ítéletet róluk alkotni még nem tudok, nem merek, de Bossuet nekem bölcselőbbnek tűnik fel, Pázmány világosabbnak; mindkettő remek szerkezettel ír, örkérvényű példákkal, hasonlatokkal vonz, lebilincsel, tanít, feleml. Fel-tűnő, hogy több hasonló értelmű mondatot találtam náluk, pedig Pázmány biztosan nem olvashatta Bossuet beszédeit s valószínű, Bossuet sem ismerte Pázmány műveit.

1900 január 4. Nagyobb részben már beérkeztek újévi jókívánataimra a válaszok. Legörvendetesebb volt Acsay győri igazgató úr levele s aztán hosszú levelet írt Fáber piarista növendék Kecskemétről, évek után most először. Mindkét levél bő anyag a gondolkodásra, pedig most úgyis szép elmélkedéseink vannak: az időről, felhasználásáról stb. Káldi-nak is olvastam egy karácsonyi beszédét, nagyon érthető, világos, de nem is magas. Példák ritkák, talán épp azért válogatottak, találók.

Január 5. Tegnap a Váci-úton sétálva benéztünk a Podmaniczky-utcába is. A Nyugati-pályaudvar mellett érdekes felíráson akadt meg szemünk, egy kétemeletes ház homlokzatán: Magyarország szimbolikus nagypáholya. A szabadkőművesség csupa homály és titokzatosság és mégis mindenki a jezsuitákat szidja — szólja, pedig egyellen tettük soha rejtekben nem történt.

Január 6. Elmélkedés pontjai: vigyük ajándéku a kis Jézusnak jócselekedeteink aranyát (nem aranyozott rezet vagy ócskavasat), a szeretet tüzén égő tömjénné vált imánkat és a munka és szenvedés sokszor keserű mirháját.

„Nem teszünk ma már eléggé tisztán különbséget „Paradicsom” és „Menyország” között. Pedig a régiek számára ez két különböző helyet jelentett. Szerintük a megváltás műve visszaállította Istennel való kapcsolatunkat, melyet Ádám bűne valamikor lerombolt, a megszentelés útja egészen a Paradicsomig vezet, de még ezt is messze meghaladja Isten kegyelme. Szent Ambrus szerint jöllehet a Paradicsom része a Menyek országának, azonban csak első tája, alapja, amelyen a magasságokban a „Menyek országa” épül . . . ez utóbbi javairól mondotta, hogy szem nem látta, fül nem hallotta s be nem hatolt az ember szívébe . . . a Paradicsomot pedig ember szemé látta s füle hallotta . . .”

(A M. E. T. készülő fordításából.)

ÚJRA OTTHON!

Elnézem a meghívót. Az Alma Mater a régi szeretettel várja vissza a testvéreket. Igaz, hogy az emberi szóhasználat és szóbeszéd sokszor a legszebb fogalmakból is közhelyeket silányít, de én mégis hiszem, hogy a mi lelkünkben, öreg és fiatal centralisták lelkében az Alma Mater fogalma annyira eleven, mint amilyen azok lelkében volt, akik először használták intézetük számára: édesanya. Mi sem természetesebb, hogy a találkozó meghívójára ez került: Ostium patet et cor magis! Amikor ezt olvasgatom, találgatom, vajjon mi az, ami ezt mondhatja magáról? Itt settenkedik tollam körül, tehát leírom: hogy valami hitvallásféle is van benne. Nem? Próbálok elszámolni, mi az, ami elmondhatja ezt magáról? Megvan. Otthon, család. Mert a Központi Szeminárium az. És most, mint egy színes meselátomás tágul ki előlem, hogy látom, amint évszázadok — hisz már lehet mondani — lassú húzásában fiatal papok hagyják el kapuját. Szemükben annyi ígéret. Látásukban, akaratukban annyi krisztusi. És életük, mint jó mag behull a magyar lelkekbe, hogy ott tüzes lélek-tavaszkok és áldott termékenyülések legyenek. A hősök és erősek hivatása. Hogy mi benne a hitvallás, arra majd később válaszolok.

A meghívók szét is futottak, mint a hegyek közt a kiáltás. A válszok sűrűn és igennel érkeztek. Aki tudott jönni, jött. Október 4-én délután $\frac{1}{2}$ 7 órakor litánia volt a kápolnában. Az erő és fölvertéződés helyén. Ahol a kispapnemzedékek húznak át imával, áhitattal, míg egészen, fenntartás nélkül krisztusi lesz a lélek. Itt Glattfelder Gyula kalocsai érsek mondta el a Jézus Szíve-litániát. Drahos János ált. érseki helynök elméledést tartott: „Mit mutat a mérleg nyelve?” — Csak a katolicizmus tudja azt megtenni. Még a legünnepesebb pillanatokban is lelkiismeretet vizsgál. Nemlátók szemében paradox. Akik csak a féktelenségek és bor mámorában hisznek. Az volt az elméledés alaphangja, adjunk számot, milyen volt papi életünk.

Este 7 órakor közös vacsora volt. Glattfelder érsek úr beszélt vacsora közben. A beszéd alaphangja az volt, hogy a Központi Szeminárium értékek adója és kicsiszolója volt a múltban és az ma is. A magyar katolikus Egyház legkülönbözőbb helyeire állanak időről-időre centralisták. És mint egy kifáradhatatlan, kifogyhatatlan folytonosság áll mindig szolgálattételben.

Azt hiszem, itt felelhetek arra is, hogy az „ostium patet et cor magis” milyen hitvallást foglal magában. A nagy egység hitvallását. Kinn az egyházi élet legkülönbözőbb helyein dolgoznak a centralisták. Adnak. És mint elégő tömjén, jóillatú áldozatok Isten előtt. Világító-világosságok. Krisztustól nyerik a fényt. Hegyre épített városok. Lelki és szent magyarság zálogai. Idebenn pedig készülődnek az életre. Lélekben, tudományban. És annyira egyek a nyitott, tárt kapujú, de még tártabb lelkű, nagy szívű Alma Materben. Közben az Egyetemi-templom tornyai között húz át az idő. Az óra meg hozzákongat. Mint az érdeklődők a játékhöz. Azt hiszem, ez a hitvallás egyik legigazibb tanúságtevése a centralista találkozóznak.

B. J.

DELET HARANGOZNAK...

Kinyitod délben,
pont tizenkettőkor a
rádiódat.

Zaj, bűgás, gépnek
és nagyvilágnak egybe-
mosódó pattogó zöreje
— aztán távolian és
mégis közelről elkezd
ütni az Egyetemi-
templom furcsa, le-
kottázhatatlan harang-
játéka.

Mikor kiütötte mind
a négy negyedet, meg-
szólal egyenletesen,
mélyen zengő komoly-
sággal a harang.

A mi harangunk.

Sokszor már nem
is figyelsz rá. Már
közelebről cseng szá-
modra a Tetemplomod
harangja vagy talán a
12 órát jelző csengő
az iskolában.

De pár évvel vagy talán pár évtizeddel ezelőtt, mikor még annak a templomnak árnyékában imádkoztál, tanultál, szinte minden alkalommal külön mondanivalója volt számodra a harangnak. Köszöntött, figyelmeztetett, buzdított, vigasztalt és búcsúzott is Tőled, mikor átlépted a Központi küszöbét és kimentél — ahogy mondták: „az életbe”. Akkor még közelebb volt Hozzád az Egyetemi-templom harangja. Akkor még minden belemagyarázás nélkül, tényleg úgy érezted, hogy tud komoly és mély örömmel ünnepet hirdetni, tud sürgetve lanyhákat hívni az ország apostolainak szószéke alá, tud örök életbe indulók felé könnyes búcsút küldeni — és tényleg úgy hallottad, hogy mindig más a hangja.

De az a harang még más csodát is tudott.

Belelátott a lelkünkbe és tudott külön-külön is szólni mindegyikünkhez.

Szinte úgy gondoltunk rá, mint idősebb, komoly bátyánkra, aki tud minden titkot, de meg is őriz magának. A kispapi évek könnyes-mosolyos, küszködő és hősiességek perceiben, mikor a kegyelem békét hozott vagy vihart indított, örömet gyújtott vagy temetni küldött — ez a harang

hirdette a lélek fellobbanó életét, temette a bánat halottait és békítette a küzdelmes percek viharát.

És mindig lehetett számítani rá. Maga volt a megbízhatóság.

Emlékszel? Hányszor számoltuk az ütéseit! Pontosan tudtuk, hányat kell kondulnia — és a harang sohasem tévedett. És ezt nemcsak mi vettük észre. A rádióban az utolsó harangütések alatt már elkezdték a Himnusz előjátékát, mert ennek utolsó taktusainál a harang tévedhetetlenül és pontosan elállt és helyet adott az imádságos éneknek.

Pontos volt, hűséges. Szerettük.

Azóta már más harangokat érzel magadénak. Gyakran hallod még a régi zengő ütések, de bizony (csak valld be őszintén) úgy érzed: már nem a régi, már megváltozott a szava.

Sok minden elmaradt belőle.

Már nem hallod örvendezőnek a hangját akkor sem, ha a lelked ünnepel; viharaidat nem ez csitítja, halottaidat nem ez siratja.

Úgy érzed, a harangunk szava távol került Tőled — és bizony, magad is látod, szegényebb lettél vele.

Nézd: ezek az igénytelen sorok most csendesen és halk testvéri figyelmeztetéssel arra kérnek: hallgasd ezentúl gyakrabban a harangunkat. Ha másért nem — gondolj arra, hogy ez is egy kapocs, ami összekapcsol bennünket. Jutott már eszedbe az, hogy a mi szemináriumunk az egyetlen, mely mindennap hallatja szavát a régi növendékei számára? Hidd el, érdemes meghallgatni, hisz Neked is üzen vele az Alma Mater.

De nemcsak kapocs, nemcsak összetartó, zengő szimbolum a mi harangunk.

Biztos érezted már a kegyelem fellobbanó lángját, ha vissza-visszatérve a régi falak közé, megpihent szemed a kápolna padján: a régi helyeden vagy a könyvtár faragásain; megrohantak az emlékek és önkénytelenül is összehasonlítottad magad a régi magaddal. Az összehasonlításból aztán néha mosoly született, néha emlékező vidámság, máskor imádságos adoráció vagy fellángoló elhatározás. Látod: a régi otthont nem keresheted fel mindig, amikor jólesnék a régi forrásból meríteni — de a harangunkat mindennap hallhatod. Hát hallgasd és emlékezz — és igazítsd hozzá aznapi lépteidet.

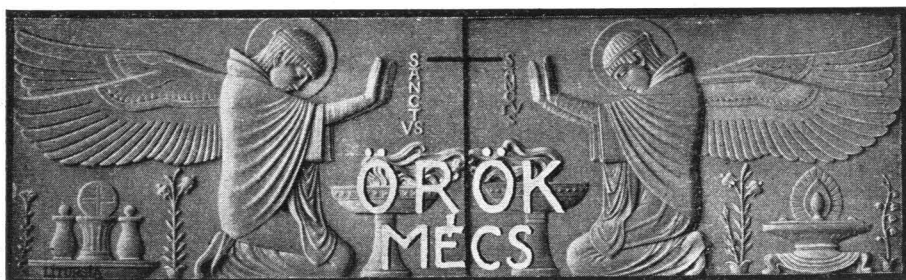
Központista Testvér, gondoltál már arra, hogy délben vizsgálj lelkiismeretet, mikor megkondul a mi harangunk?

Ha sokszor meghallgatod, hidd el, a kegyelem szavát hirdeti majd Neked és megint ez a harang hívja a lélek fellobbanó életét, temeti a bánat halottait és békíti küzdelmes perceid viharát.

Meglásd: mindig a Lélek és a termékeny emlékezés perce lesz számodra, ha kinyitod délben, pont tizenkettőkor a rádiót és távolian, de mégis közletről elkezd ütni az Egyetemi-templom furcsa, lekottázhatatlan harangjátéka és — mikor már kiütötte mind a négy negyedet — megszólal egyenletesen, mélyen zengő komolysággal a harang.

A Te harangod.

Dr. Hegyi László

Irja: Marczell Atya

Újból az oltárunk szent mécsénél . . .

A katolikus nagygyűlések áhítózottan várt és kínálkozó alkalmak arra, hogy az Úr nevében egybegyűljünk kápolnánk oltára előtt, hogy ihletett emberi hangok mellett a hazaváró Mesterünk szavát halljuk.

Az idei találkozózn Esztergom érseki helynöke, Drahos János dr. alázkodott le a régi növendék lelkébe és élénk vázolta a Krisztus-kép lelkünkbe vésésének, majd mások lelkébe rajzolásának szent kötelességét. Áhítatos csendben hallgattuk az Úr küldöttjének szavát, hogy ennek nyomán felcsendüljön bennünk Urunk felelősségrevonó szent kérdése . . . Jó volt hallani az apostoli intést és igen jó volt hallgatni a felelősségre szólító Mester szavát. — A feleletet mindenegyesünk élete adta. Hisszük, hogy boldogító és megnyugtató volt a válasz; következőleg áldó szeretettel suhant el felettünk égi Mesterünk tekintete.

Talán erősebben lobbant ezen az estén az örökmécses . . . Talán nagyobb volt a fény a drága szentélyünkben, mert a pislákoló fény mellett lélektűzek is lobogtak az esti ködösségben. Ezt a fényt azonban csak a Mester láthatta, akinek lábaihoz alázkodott a szőlőmunkások fáradt serege.

Lelkünk azonban azokhoz is elszállt, akik nem lehettek jelen a szeretet találkozásán. Imáink mellett e pár sorban küldjük el hozzájuk a nagy kérdést: vajon magukban Krisztust alakítók és másokban krisztusi életet teremtők-e a mi drága centralista testvéreink? Szerény kéréssel, de a lélek egybecsendülő szeretetével kérjük az Úr szőlőjében dolgozókat, hogy boruljanak le a lobbáné méccsel jelzett oltár előtt és áhítózó lélekkel fogadják Úruk ítéletét.

Az imádkozó keresőknek — szól az Úr!

SZÓL A PIRENEUSOK HAZÁJA

Az iskolaév kezdetén kaptuk kézhez az alábbi levelet. Mikor a sorok mögött megnyilatkozó lelkiületet keressük, meg kell éreznünk az apostoli küldetés, az apostoli munka monumentális erejét. A „Tűzben égő tömjén” lángja már ellobbant, de vannak és kell, hogy legyenek, akik fényét és melegét hűséges szeretettel őrzik. Örömet hoznak e sorok, mert világot gyújtott a katolikum és népek szeme tekint magyar hazánk felé, keresi „ékes Pannóniát”!

*Főtisztelendő Elnök Úr!
Krisztusban Kedves Testvérem!*

Egy kéréssel fordulok Önhöz.

Igen sokan kértek és kérnek tőlem jó fényképet Tóth Tihamér püspökről. Sajnos, nem tudok eleget tenni a kívánságnak. Arra kérem tehát, hogy küldjön címre egynéhány jó arcképet. Ha úgy kerülne, tömegesen kellene azokat osztani itt nálunk.

Élvezettel olvastam a szép és tartalmas művet: „Tihamér püspök életét.” Meleg és élő emlék!

Épp olvasása után úgy érzem, hogy kötelességem felhívni valamire a figyelmét: tudom, hogy mily szeretet övezi Magyarországon Tóth Tihamér emlékezetét és mégis azt merem állítani, hogy igen nehezen múlhatja felül az azt a szinte hihetetlen lelkesedést, amellyel a spanyol közönség viseltetik a nagy magyar püspök iránt. Csodálatos, hogy milyen leveleket kapok egészen ismeretlen személyektől, öregektől és fiataloktól, akik csak azért irnak, hogy kiöntsék a szívüket és elmondják, mit köszönhetnek a „Razcnemos nuestra fe” és a fiatalsági sorozatnak, egyszóval Tóth Tihamér püspöknek

A spanyol kiadások sikere felülmúlja valamennyi másnyelvű kiadások sikerét. Általános meggyőződés, hogy digitus Dei est hic.

Ezt azért mondom el Önnek, hogy ha buzgó imák kellene, hogy Isten mutassa meg jelekkel, hogy ez a szolgálója kedves előtte, sehol annyian nem fognak imádkozni, sem pedig olyan szeretettel, kitartással és áhitattal, mint nálunk, Spanyolországban.

Kötelességem volt ezt a Magyar Egyházirodalmi Iskola tudomására hozni, mert hiszen döntő fontosságú lehet.

Szives mielőbbi válaszát és a fényképeket várva, az Úr áldását kérem az Önök munkájára őszinte szeretettel:

*Dr. Antonio Sancho
Canonigo Magistral*

Szeptember hava a szokásos időben hívott bennünket újra a tudományok csarnokába.

A tanév elején értesültünk arról, hogy a Kormányzó Úr Óföméltósága dr. Baranyay Jusztin ny. r. tanár urat a jogi karra nevezte ki ugyancsak az egyházi jogi tanszékre. — A jogi kar valóban éleslátású, biztos kritikájú, kiváló tudóst nyert, akinek körünkben folytatott tanító és nevelő munkáját ezúton köszöni meg a tanítványi hála érzetében a Centralista. Örömmel köszöntjük új katedráján és a jó Isten áldását kérjük további munkásságára!

Doktorráavátások és szigorlatok.

A múlt év végén a kitartással és lelkesedéssel folytatott munka régi idők óta nem látott nagy számban hívta a szigorlati asztalhoz mindazokat, akik a laureára, illetőleg a borostyánkoszorúra várakoztak.

Doktorok lettek az új rendszer szerint:

Balogh István, Cselényi István, Csobay András, Galambos Ferenc, Jávor Egon, Korcsinszky György, Kubinyi György, Sereghy László, Szalay Miklós, Szemes József, Szepesdi Ervin, Várkonyi Imre.

Régi rendszer szerint:

Gyurcsovics Károly, Kőnig Simon, Kulcsár István, Schmotzer Pál, Varga Mihály.

Baccalaureátusi szigorlatot tettek:

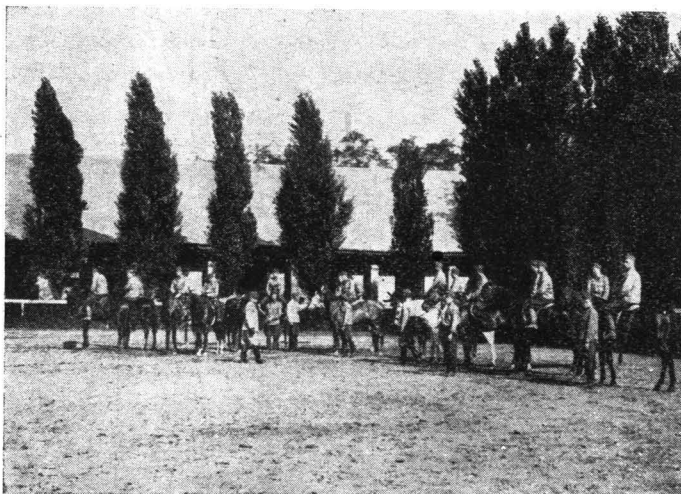
Barna Miklós, Begya Tibor, Csatlós Ferenc, Dászkál István, Gál József, Gerendás Lajos, Németh Károly, Papp Imre, Pordán László, Rózsahegyi György, Szepes Alfréd, Szokolay Antal, Takács Miklós, Tóth Károly.

Régi rendszer szerint szigorlatoztak:

Czuczor Menyhért (biblikus), Dán György (hist.-jus.), dr. Fehér Damáz (hist.-jus.), Fölföldy Béla (hist.-jus.), Németh Antal (fund.-dogm.) és Varga Mihály (hist.-jus.).

Dr. Baranyay Jusztin professzor úr távozása folytán az egyházi jogi előadásokat jelenleg dr. Artner Edgár ny. rk. tanár úr tartja.

K A T O N A É L E T

A június végén érkező behívók három helyre szólították a Központistákat.

Budapest. Az Üllői-úti Ludovika Akadémia patinás épületébe július elsején a tiz fegyvernem mellé bevonult tizenegyediknek a tábori lelkészek fegyverneme. Nemes házigazdánk, vitéz kisbarnaki Farkas Ferenc vezérőrnagy

a tisztnevelés Alma Materének kapuit nyitotta meg számunkra. Bevonulásunk egy eddig előttünk ismeretlen világ csarnokaiba való belépést jelentette. Napirendünk délelőtt elméleti és gyakorlati foglalkozás az Akadémia gyönyörű kertjének erdei iskolájában, délután játék, úszás, lovaglás, csónakázás, sport voltak. Katonaéletünk középontjában az Akadémia kápolnája állott, ahová a honvédség egyenruhájában, de kispapi és papi lélekkel jártunk kihallgatásra a legfőbb Hadúr elé.

Debrecen. Tizenegyen voltunk központisták Debrecenben a nyári katonai lelkészi tanfolyamon. Gyakorlati és elméleti kiképzés... Ezek mindenütt így történtek. Mi volt más? Az Alföld. Kitértségével és végtelenbe vesző mezőségeivel, amik fölött olyan diadalmasan nyargalt a nap. Aztán Debrecen, amely csendes és szűkszavú, de annál több benne az érdekesség. Mi a Szent Anna-templomba jártunk, mert

a piaristák gimnáziumában volt a tanfolyamunk. Magunkról csupán azt szeretnénk elmondani, hogy öntudatosan és öntudatlanul centralistákként akartunk ott is élni, ami nagy felelősséget, lelkeséget, egyenességet jelent.

Szeged. Július elsején reggel a Dóm-téren találkozik két centralista Papp Antal prefektus úrral, a katonalelkésszel. Összecsilan a szemük, mint mindannyiszor, amikor a tizenkét centralista a század „harcos jószellemével találkozott” . . . Néhány nap mulva a Zrínyi-diákkollégium udvarán. Nem éppen testhezálló a ruha és a bakancs, de mit számít az. Felhangzik a szakaszvezető úr érces hangja: Irány a gyakorlótér! Indulj! És a forrón tűző júliusi nap hevében kanyarodik ki a század a kapun: Csak az a baj sej-haj, csak az a baj, hogy nehéz a viselet . . . harsog a nóta. Kint: Jobbra át, balra át, és masírozunk a káplár úr

szavaira. Majd egyik a parancs, másik a végrehajtás elvét magyarázza részeire bontva. Majd újra nótaszóval fordul be a század a kollégium kapuján: Száradjon el a repce levele . . . Benyitok a második emelet egyik nagy, közös termébe. Ez a centralista tanya. Szabályosan jelentkezem a szobaparancsnok alhadnagy úrnál (Unger Béci), mert így van ez rendjén, és megkapom az engedélyt a belépésre. Két sorban egyszerű katonágyak, a szekrény szélével elvágóan könyvek, breviáriumok tűnnek elem. No meg az örökké vidám centralisták.

A „NEMES ISKOLA” ÉLETE

A krónikásnak nem mindig könnyű feladata, hogy az élet ütemét, forrongó, lázas rohanását némiképen a nyugalmas és merev betűk formájában a várakozók előtt a valóságához híven érzékeltesse. S most, amidőn Iskolájának életéből akarja az értékek és alkotások szavát hallatni, lelkében egy félév ütemes munkájának lecsendesedett, de tovább működő élményei szólnak meg, hogy bele-szövődjenek 111 esztendő életének változatosságába.

Régi idők nyugalmas életét az újabb külső elfoglaltságok sok megterhelést jelentő igényei váltották fel. E mellett a mult kötelező erejének való hűséges megfelelés a munkálkodó Iskolától a legtiszteletreméltóbb áldozatot követeli. A megnyitó irányadás az áldozatok mostani időteljességének szellemében komoly felhívó szavakban hangzott el. Az egész iskolai év értékjellegző, alkotásra hívó gondolata az úniós munkálkodás szent kötelességének tudata, ami éppen a mai időkben a magyar lélekben különösképen aktuális indítóerőt nyerhet.

Az októberi őszi délután elmúlásra intő, megpihenést jelző hangulatában a mi otthonunkban lelkekbe csendült: Fel a munkára, fiúk! — És a Magyar Iskola erős hittel, bizakodó reménnyel lépett újra a nemes elődök nyomdokába . . . új esztendőben, új szívekkel!

A kispapi alkotás-műhely hétköznapi munkájának feszülő energiáiból nyer minden vasárnap a szellemi élet színes világából egy-egy mozaikot. Ez a csendes és zárt munka magábarejtett dinamikájával kifelé utal, a ránkváró küzdőtér útjelzője. Aktualitását és lendítő erejét az „eritis mihi testes” lelkületének öntudatos éléséből kapja. Ennek a gondolatnak kidolgozása volt az a tanulmány, melyet október 11-én hallottunk. Összekapcsolta az apológiát és életet; a hit harcának lefoglaló monumentalitása szólalt meg, visszavezetve az apologetikus és pszichológiai vizsgálódás alaprincípiumaira. A zenezám sodró és eleven lendülete után mintegy biztató epilógusként hangzottak fel a költő szavai: ebben a harcban titáni erővel küzd az ember . . . de az Isten mindig fiatal marad!

Október 18-án „Katonaélet Debrecenben” címmel vidám és élvezetes beszámolót hallottunk, amelyben méltó hely jutott a teológus komoly vizsgálódásainak előadására is. Pap és katona — két külön világ! Ennek összeegyeztetését kellett keresnünk. Természetesen élénk színben nyilatkozott meg a kispapi lélek humort felfedező meglátása.

Duns Scotus tanulmányozásának eredményeiből juttatott az iskolának az október 25-i III. rendes gyűlés. A „Doctor subtilis” rendelkezésre álló csekély életrajzi adatainak ügyes egybefűzése után tárult fel előttünk az ő híres formalizmusa. Teológiai értékelésének szépen levezetett előadásában szólt felénk az, akinek nagy és súlyos gondolkozásából újra bizonyítva láhattuk, hogy az emberi szellem és az igazság gigászi birkózásában ő is „egy” olyan úton jár, amelyen el akar érkezni ahhoz, aki maga az örök Veritas!

Két hét múlva Szent Jozafát ünnepe alkalmából gyűlésünket teljes egészében az únió tettekre készítő gondolatának szenteltük. Kelet lelke suhant át közöttünk, bepillantást nyertünk abba az életbe, mely szenteket nevelt és szellemi kultúrájának óriásait avatta addig, amíg élő forrása Szent Péter sziklájából fakadt. Szellemi erejének és éneklő lelkének csodás egybeolvadása kell hogy indítsa az új apostolokat!

November 22-én, Szent Ceciliának, az egyházi zene égi pátrónájának ünnepén rendezett gyűlés különösen szép megnyilatkozása volt az egybefogódzó közös munkának. „Cantate Dominol” — Okeresztény idők friss, eleven lüktetésében hangzott az ének kezdete, — és a stílustörténeti előadás a hosszú századokon át szólaltatta meg az Egyház imádkozva muzsikáló lelkét. Ének- és zenekar a klasszikusok alkotásaiból szemelvényeket mutatott be.

Hatodik rendes gyűlésünket november 29-én a magyarság-gondolat szolgálatába állítottuk. A történelmen végighúzódó probléma a katolikumnak és magyarságnak harmonizálása, hogy gazdagodjék, ami magyar és különös, sajátos értékjelleggel mutasson az, amit magyar katolicizmusnak nevezhetünk. A Magyar Sion ormáról letekintő Pázmány Péter ebben a következő nemzedékek számára mindíg élő példakép!

Félévzáró gyűlésünkön népénekeinken keresztül szólalt meg Ádvent lel-külete. A vágyakozás beteljesedésének öröme csillant meg aztán azokban a karácsonyi hangokban, amelyek különös melegségben hozták el nekünk a szé-ly végek életét ezekben a csodás napokban.

A Magyar Egyházirodalmi Iskola munkaévének első fele ezzel kifelé le-zárult, a belső élet azonban nem pihen, mert további akarással és lelkesedés-sel keresi a külső megnyilatkozásnak új és szebb formáit. Deo gratias!

A M. E. I. I. félévi pályázatainak nyertesei.

1. Hogyan látja a teológus az új világ kialakulását? — Folkner Jenő II. é. esztergomi.

2. Katolikus apológia az újpogánysággal szemben. — Földvári Imre III. é. veszprémi és Vörös Árpád II. é. pécsi.

3. Szimbolikus cselekedetek jelentősége a prófétáknál. — Kassai István. IV. é. székesfehérvári.

4. A solesmesi bencések egyházzenei munkássága. — Szennay András III. é. O. S. B.

5. Az Egyház egységének gondolata a keleti egyház liturgikus szövegei-ben. — Vaszkun György IV. é. hujdúdorogi és Hollós János I. é. hujdúdorogi.

6. Az ázsiai magyarok felkeresése és megtérítése. — Urbán László III. é. szombathelyi és Vörös Árpád II. é. pécsi.

7. A társadalmi igazságosság és társadalmi szeretet Sik Sándor költészeté-ben. — Zsiros László III. é. váci.

8. Hogyan vezetném az én Mária-kongregációm? — Budur Antal III. é. csanádi és Hubert János III. é. győri, Kraut Ödön II. é. veszprémi és Varga Ferenc II. é. esztergomi.

A M. E. I. 1942—43. évi tisztikara:

Elnök: Baumgartner Oros VI. é. O. S. B.

Titkár: Csatlós Ferenc V. é. esztergomi.

Főjegyző: Csizsér Ferenc IV. é. esztergomi.

Pénztáros: Gerendás Lajos V. é. győri.

Könyvtáros: Király József IV. é. szombathelyi.

Gyakorló Szakosztály vezetője: Urbán László III. é. szombathelyi.

Aljegyző: Nagy János III. é. esztergomi.

Levéltáros: Vörös Árpád II. é. pécsi.

JÓ MUNKÁTI!

A nyári cserkészmunka terveit többünknel megzavarták a katonai behívások, de a többiek, akik nem vonultak be, annál inkább igyekeztek helyettük is végezni a sajátosan cserkészterületen folyó jó munkát.

Koszter atya tisztképző táborában Kenderesi Mihály, Ráduly Géza, Szurán László és Takács Zoltán másodévesek szerezték meg a rajtiszi képesítést. Nezbajló György és Urbán László harmadéves vízivezetők a szentendrei KISOK üdülőtelenen oktatták három hétig az evezés rejtelmét. Többen középiskolás és munkásifjú cserkészcsapatok nagytáborának vezetéséből is kivették részüket, sőt még táborparancsnokhelyettes is került ki csapatunk tagjai közül.

A cserkészlet a nyár folyamán új formát öltött, az eddigi Szövetséget Mozgalommá szervezte át Főcserkész urunk a régi cserkészvezetők segítségével. Eszmények és célkitűzések tekintetében az eredeti gyökerekhez nyúltak vissza, s mi a Főcserkész úr felhívására készségesen csatlakoztunk az átalakult cserkészmozgalomhoz és ünnepélyesen fogadalmat újítottunk. Papp Antal parancsnok úr irányításával megalakultak az őrsök is. Nagy örömet okozott a csapatnak, hogy a parancsnok úr rajtiszi képesítését az Országos Igazoló Bizottság elfogadta és így a csapatátvétel hivatalos része is végre befejeződhetett.

Csapatunk teljes létszáma 107 cserkész, a házban ezen kívül 32 tiszt, 7 férficserkész, 16 cserkész tartózkodik s 6 ujoncunk is van. A házban levők két rajban csoportosulnak. Az egyikben az Igric, Zenész és Szociális őrs működik, a másikban az Ujonc őrs és két továbbképző őrs végzi a vezetőnevelés munkáját.

Zenészeink sokszor és művészi módon szerepelnek. A szociális őrs munkájáról méltó módon talán csak a külvárosok megsegített családjai tudnának beszélni. Igriceinket sem kell féltenuünk, valamire mindig készülődnek, s aligha tudjuk majd kitörő nevetés nélkül hallgatni őket.

Az ujoncok a legújabb próbatervezen „száguldanak” végig, mert egyetlen év alatt szerzik meg a nyolc évre szánt ismeretanyagot. A továbbképzők sajátosan vezetői feladatköröket tanulmányoznak és havonta tartott csapatgyűléseink is — tisztitanfolyam keretében — a vezetőképzés szolgálatában állanak. Nótavezetőnk a gyűlések hangulatát biztosítja, sportvezetőnk pedig a labdarúgást, csónakázást és a többi sportolási lehetőséget irányítja. A pestszenterzsébeti vizitelepet az ősz folyamán különösen nagy számban keresték fel cserkészeink, mit sem törődve az időjárás kellemetlenségeivel.

November 22-én tartotta alakuló gyűlését a cserkészlet legfőbb tanácskozó szerve, az Országos Cserkész Nagytanács. Tagjai közé Timkó Imrét, negyedéves rajtisztünket is kinevezte a Főcserkész úr.

Érdeklődéssel várjuk a Főcserkész úr már készülő parancsát, amely a vezetőképzés ügyét hivatott rendezni és így minket is nagyon közelről érint. Annyit már sikerült megtudnunk, hogy ezután is megtarthatjuk különleges szerepünket és továbbra is vezetőképző csapat maradunk. Bizunk benne, hogy a főcserkészi parancs nekilendülő munkánkat különösen is segíteni fogja. Addig is híven teljesítjük kötelességeinket, szemünk előtt tartva parancsnok urunk iránytjelző szavait: „Fegyelem — Kegyelem!”

HIREK A SZEMINÁRIUMBÓL

Centralista lett a gazdasági ügyek új vezetője: dr. Péterffy Gedeon. Oeconomus ugyan hivatala szerint, de közülünk való testvérnek vallja magát és mi nagyon hálásak vagyunk ezért. Ma különösen terhes munkát végez, s tudjuk, hogy sokszor a lehetetlennel határos nehézségekkel kell megküzdenie, és soha nem tudhatja, hogy egyik napról a másikra nem történik-e valami, ami minden tervét és számítását felborítja. Gondjai között mégis tud időt szakítani, hogy közénk jöjjön, s mi ilyenkor örömmel hallgatjuk tanácsait, mert az idősebb testvér szeretetét halljuk azokból kicsendülni.

Segítse a gondviselő Isten minden ügyében és legyen a centralisták között továbbra is igazi centralista!

A csornai premontreiek fehér reverendája is megjelent az ősszel szemináriumunkban a bencéseknek már megszokott skapuláréja mellett. Celláik a második emeleten vannak a bencésekkel szomszédságban. Testvéri szeretettel köszöntjük valamennyiüket!

Lelkigyakorlatunkat dr. Koszterszitz József, Szent Imre-kollégiumi igazgató úr tartotta október 30-tól november 5-ig. Született nevelő irányította tekintetünket a papi eszmény szépségei felé. Elmékedéseiben a Lépcsőima gondolataiból kiindulva vezetett lépésről-lépésre felfelé. Felelősségre, komoly helytállásra és belsőbből sugárzó jókedvre tanított bennünket. Jézus Szíve áldja meg érte szeretett Koszter Atyánkat!

A szenteléseket Hász István tábori püspök úr végezte november 8-án az Egyetemi-templomban. Tonzúrárt kaptak: Király József IV. é. szombathelyi, Bagó Alajos II. é. nagyváradai, Czinder László II. é. székesfehérvári, Folkner Jenő II. é. esztergomi, Kenderesi Mihály II. é. csanádi, Kocsis Ferenc II. é. egri, Kraut Ödön II. é. veszprémi, Pataki László II. é. szombathelyi, Ráduly Géza II. é. erdélyi, Takács Zoltán II. é. győri, Varga Fe-

renc II. é. esztergomi, Vörös Árpád II. é. pécsi.

Ostiaariusok és lectorok lettek: Papp Ferenc IV. é. szatmári, Bebesi József III. é. székesfehérvári, Bezák Miklós III. é. esztergomi, Békési Sándor III. é. egri, Bélafalvy Imre III. é. székesfehérvári, Budur Antal III. é. csanádi, Földvári Imre III. é. veszprémi, Hergenröder Miklós III. é. pécsi, Hubert János III. é. győri, Miklós Antal III. é. esztergomi, Nagy János III. é. esztergomi, Nezbajló György III. é. szatmári, Soós József III. é. veszprémi, Szendi József III. é. székesfehérvári, Szennay András III. é. O. S. B., Urbán László III. é. szombathelyi és Zsiros László III. é. váci.

Exorcisták és akolytusok lettek: Bálint József IV. é. váci, Csiszér Ferenc IV. é. esztergomi, Forró Sándor IV. é. esztergomi, Gyurác Ferenc IV. é. győri, Kassai István IV. é. székesfehérvári, Kézai József IV. é. esztergomi, Knapp Iván IV. é. kalocsai, Lengyel Ferenc IV. é. esztergomi, Luncz György IV. é. esztergomi, Pataki Kornél IV. é. csanádi, Szuchy Róbert IV. é. egri.

Alszerpapok: Csatlós Ferenc V. é. esztergomi, Gál József V. é. pécsi, Gerendás Lajos V. é. győri, Major Kálmán V. é. veszprémi, Németh Károly V. é. szombathelyi, Pereszlényi László V. é. rozsnói, Pordán László V. é. esztergomi, Szokolay Antal V. é. esztergomi és Tóth Károly V. é. esztergomi.

Diakonussá szentelt a tábori püspök úr hat jászóvári premontreit is. Aldozópapok lettek: Juhari Gábor VI. é. szatmári és Koncz Lajos VI. é. rozsnói. „Mitte eis auxilium de sancto et de Sion turol eos!”

Punktákat az elsötétítés tartama alatt az előadóteremben (kis aulában) kapunk. Aldás után zseblámpák tompított fénye mellett vonulunk át rövid adorációra az Egyetemi-templomba. — Nyugodtak vagyunk, vigyáz ránk a szentségi Jézus.

Kamarakórus. Hergenröder Miklós III. é. vezeti a nagyon szépen működő énekkart. A MEI gyűlésein majdnem mindig hallunk tőlük valami újat és művészt. Nagyon érdekes gondolatuk, hogy időnkint más vezeti az előadások alkalmával a kórust és így többen is megtanulhatják az énekkarvezetés fogásait.

A zenekar ugyancsak Hergenröder Miklós III. é. pécsi vezetésével működik, sokszor és szép eredménnyel.

A görögök száma az idén jelentékeny módon megnövekedett. Számuk tizenkilenc, ami határozott javulást jelent az elmúlt évhez képest, amikor már szinte kihalás fenyegette őket. Van tizenkét hajdúdorogi, négy munkácsi és három eperjesi megyés.

A missziós-tombolán — december 4-én este — háromszáznál több tárgy került kisorsolásra. A tombola iránt élénk érdeklődés mutatkozott meg, és így 190 pengő tisztá bevételt tudunk kispaptestvérünk neveltetésére fordítani.

Mikulás-estet rendezett az első év december 5-én. Ötletes és ügyes volt a konferálás, kacagtatók a műsor-számok. Már az első jelenet, az első év bemutatkozó éneke, amelyben cél-

zások történtek a ház eseményeire, megnyerte a közönség tetszését. „Bűvös szék” címmel előadott vígjátékunk csak fokozta a megelégedést. Rádióhíreket is hallottunk a Központi Szeminárium külön hullámhosszán. Majd a Tell-el-amarna-levelek körül viharzottak az események. Szünetek közben a zenekar szórakoztatott bennünket. — Élveztük az elsőévesek szereplését és megállapíthatjuk, hogy van bennük humcrérezék.

Rómába utaztak tanulmányaik folytatására dr. Hegyi László, dr. Németh László és dr. Rojkovich István.

Családi nevét belügyminiszteri engedéllyel Könözsyre változtatta dr. Senkár Lajos, az Arpád-gimnázium hittanára.

A missziósbolt főnöke az idén már a második másodévest tanítja az áruk rejtelmére. Az év elején még Folkner Jenő esztergomi kínálgatta a megritkult édességeket, de mivel ő lett a legkisebb szacellánus, helyét Kenderesi Mihály csanádi vette át. A missziósbolt újabban a közellátási elosztó szerepét is vállalta, összegyűjti a szappanjegyeket és együtt bevásárolva kiosztja a jegyek után járó mennyiséget.

Ernszt Sándor-emlékünnepelyt rendezett a Katolikus Népszövetség november 23-án disztermünkben. Homonnay Tivadar főpolgármester mondta az ünnepi beszédet, majd dr. Kerner István kalocsai szemináriumi rektor emlékezett meg jellemző részletek elmondásával Ernszt Sándorról, akinek utolsó éveiben munkatársa volt. A meleghangú ünnepségen énekkarunk vezette Teller Frigyes egyházzenei igazgató úr irányításával a közös énekeket.

Villanyhetések változtatják egymást minden emeleten. Az elsőtétítési rendelet tette szükségessé ezt az új feladatkört. A villanyhetések arra ügyelnek, hogy az elsőtétítés megkezdése után ne maradjon a folyosókon sehol sem égve a villany.

Kongreganista prézesképző-tábor volt Máriabesnyőn július 28-tól augusztus 8-ig. Centralista résztvevője is volt: Varga Ferenc II. é. esztergomi, aki a táborban állandó jegyzőként szerepelt, s egy alkalommal a napos prefektus tisztségét is viselte. Résztvett a táboron Szilléry László IV. éves is, aki ugyan nem lakik a szemináriumban, de az egyetem révén már majdnem centralistának számít.

Papnövendékek tisztikara. Főduk-

tor: Juhari Gábor VI. é. szatmári; asszisztencia magiszterek: Tompa Nándor VI. é. esztergomi, Csatlós Ferenc V. é. esztergomi, Gyurácz Ferenc IV. é. győri; cantus magister: Rózsahegyi György V. é. kalocsai; előénekes: Pataki Kornél IV. é. csanádi; orgonista: Hergenróder Miklós III. é. pécsi; duktorok: az elsőéveseknél: Pordán László V. é. esztergomi, Békési Sándor III. é. egri; a másodikéveseknél: Major Kálmán V. é. veszprémi, Vaszkun György IV. é. hajdudorogi; könyvtáros: Gál József V. é. pécsi; szacellánusok: Lengyel Ferenc IV. é. esztergomi, Földvári Imre III. é. veszprémi, Folkner Jenő II. é. esztergomi; eleemosynarius domus: Papp Imre VI. é. kalocsai; samaritanus domus: Németh Károly V. é. szombathelyi; tabellarius: Csiszér Ferenc IV. é. esztergomi; bidellusok: VI. év: Koncz Lajos rozsnói, V. év: Gerendás Lajos győri, IV. év: Kézai József esztergomi, III. év: Miklós Antal esztergomi, II. év: Bagi Alajos nagyváradai, I. év: Kiss András veszprémi. Missziós ügyek intézője: Zsiros László III. é. váci. Missziós boltosok: Nagy János III. é. esztergomi és Kenderesi Mihály II. é. csanádi. Műszaki duktor: Szokolay Antal V. é. esztergomi.

Az asszisztencia

nagyon kiválóan szerepel az idén. Hibát alig lehet találni a ceremóniákban. Legfeljebb a főasszisztencia-magiszter felejt el felvenni a stólát (lévén diakonus), vagy az evangéliumot Munda cor nélkül mondja ádventben. De ugye, neki lehet, tudja ő a szabályokat, csak gyarló az ember...

Görög püspöki misén történt

Valahányszor a püspök úr a stálumból az oltár felé inklinált, a buzgó infulista mindig oda állt a püspök úr elé és le akarta venni az infulát. Szegény püspök úrnak ötször kellett közelharcot vívnia a serény infulistával, aki az asszisztencia végén nem tudta megjegyzés nélkül megállni: „Fiúk, nem értem a püspök urat, folyton felém bólogatott, amikor oda mentem, akkor meg mindig visszaküldött.”

A szacellánusi méltóságot

igen alacsony emberek viselik már évek óta a szemináriumban. Reméltük, hogy az idén majd csak bekerül legalább egy közepes nagyságú ember a szacellánusok nagy-hármasságába. Sajnos, csalódtunk, mert az idén kinevezett legifjabb sekrestyés még kisebb, mint a másik kettő. A könyvtartót csak ágaskodva tudja feltenni az oltárra, a gyertyákat pedig még a gyujtogatóval sem éri el. Attól félünk, hogy egyszer Pista bácsi takarítás közben véletlenül beszívja a porszívóba és nem fogunk rátalálni. Pedig nagy kár lenne érte, mert különben ügyes gyerek, hiszen a misz-

ziósbolt telóniuma mellől hívta el a Spirituális Atya.

A szacellánusok kicsik,

de kétségen kívül nagy a tekintélyük. Kinevezésük is az esti imák keretében történik. Megkaptuk az elmékedési pontokat, elénekeltük a Salve Reginá-t, éppen áldásra térdeltünk le, amikor váratlanul megszólalt a Spirituális Atya: Kedves tisztelendő urak! Minden térdelő szívét egy pillanatra elfogta az ijedtség. Jaj, mi történt? Izgatottan vártuk, mi lesz a folytatás?... „A harmadik szacellánusi állásra kinevezem X. Y.-t.” Erre megszólal valaki: Hej, gyerekek, mégis csak nagy urak ezek a szacellánusok, még a nevüket is csak térdenállva hallhatja meg az ember...

Az ebédlöben

oly szép számmal vagyunk, hogy nincs elég hely. Vannak emberek, akik mindig csak oda ülhetnek, ahonnan éppen felkeltek a szervitorok. Egyesek mondják, hogy az oconomus úrnak bizony ez sok gondot okoz. Gondjában így imádkozik: „Multiplicasti gentem, sed non laetitiam.”

A főduktor

felköltözött a harmadik emeletre. Alítólag innen fentről jobban át tudja tekinteni a helyzetet.

A Magyar Iskola

Gyakorló Szakosztályának egyik ülésén felejthetetlen zenei élményben volt részünk. Egyik másodhegedűsünk önálló számmal lépett fel. Zongorakísérettel Gounod Ave Maria-ját

akarta előadni. Lehúnytuk szemünket, hátradőlünk a székekben és vártuk a nagy zenei megnyilatkozást. Nem hiába vártuk, meg is kaptuk. Szokatlan melódia csendült fel a húrokon. Meglepődve néztünk egymásra: Mi ez — kérdeztük. De senki sem tudta. Abban megegyeztünk, hogy egész biztosan nem a Gounod-féle Ave Maria. Pedig tévedtünk, mert az volt, csak az izguló hegedűművész véletlenül a csellókottából, abból is fordítva játszott. De azért eljátszotta végig. A felhangzott tapsorkán után szelíden bevallotta, hogy mit is követett el és megkérdezte: Óhajtja-e a Nemes Iskola, hogy még egyszer le-

játszam a hegedűkottából is? — Hát képzelhetik, hogy nem óhajtottuk!

A Magyar Iskola elnöke

találkozik egy harmadévessele, aki cingulus nélkül rohan a folyosón. Nem nagyon szoktuk meg a cingulus nélküli kispapot. Elnökünk sem tudja megállni, hogy meg ne kérdezze:

— Hol a cingulusod?

— Letettem, kérlek, — hangzik a nyugodt felelet — mert megyek tonzúrárt vágatni.

A jogászok azóta is vitatkoznak és törlik a fejüket, vajjon a tonzúrávágatás *satis gravis causa-e* a cingulus mellőzésére?

SZEBB JÖVŐTI

Tavalyi számunkban 3 hosszú oldalon keresztül számoltunk be általában a kispapleventékről és arról, hogy mi, Központisták milyen formában valósítottuk meg a leventekispap eszményét.

Ismerkedtünk az új fogalmakkal: *quis, quid, ubi, cur, quando, quomodo, quibus auxiliis* . . . nagy kérdésekre kaptunk feleletet a leventével kapcsolatban. A múlt év tehát a formakeresés és bontakozás esztendeje volt. Ez a formakeresés nehéz feladatokat rótt a leventevezetőkre és a kispapleventékre is. Azonban a kereső munkának eredménye várakozáson felüli volt. Őszintén mondhatjuk, hogy sikerült megtalálni a leventekispap eszményét. A múlt évben kiforrottuk magunkat és betöltöttük a meglehetősen latitudot engedő kereteket. Számunkra tehát a leventekispapság nem cél, hanem előkészítő és iskolajellegű nevelő eszköz, melyben először mi magunk tanulunk meg leventék lenni, hogy később mint a mozgalom ismerői tudjunk jellemes, talpig becsületes embereket, igaz magyar ifjakat nevelni vallásos és nemzeti szellemben.

Lényegesen könnyebb a helyzetünk ebben az évben. Van már multunk, kitaposott úton járunk, új és szakavatott vezetők irányítása mellett. Csapatunk tagjai részben megváltoztak: többen már katonaviselt emberek lettek a nyár folyamán; számukra már nincs kötelező leventefoglalkozás. Az új elsőévesek jelentik csapatunkban a friss elemet, akiknek feladata az lesz, hogy a gimnáziumból magukkal hozott leventeformákat még jobban kiépítsék. Csapatlétszámunk az idei évben 61 fő. A kiképzések menete nagyjában egyezik a tavalyival. A csapat beosztásánál azonban változás állott be, amennyiben a IV. ker. leventeparancsnokságtól átkapcsoltak bennünket a budapesti I. páncélos kiegészítő leventeparancsnoksághoz. Reméljük, hogy helyünket itt is becsületesen megálljuk!

Folyik tehát a leventemunka és zeng az ének a piaristák tornatermében; énekelnek a leventekispapok; az énekből erő és tűz sugárzik, a jövő magyar nevelőjének biztató ígérete.

Hajnal a vonatablakból Komárom után

Valahol, már érzem, közeleg a reggel.
Szeptemberi fényét gyújtja künn az ég is.
Elnyújtózva csillog, s él a Duna tükre,
messze már piroslik, közelebb még szürke,
s ahogy reggeledik, felfrissülök én is.

Valahol még pislog egy-két utcalámpa.
Házak közt megbújva szégyenkeznek — látod?
mert arra keleten lassan-lassan éppen
ott, hol a víztükör összeér az éggel,
fellobogni látják már az égi lángot.

Valahol most indul, kezdődik a munka.
Gyárkémények fújják felfelé a füstöt:
Lilás gomolyagjuk lassan oszlik széjjel.
Közben már megtelik az ég piros fénnel,
s a Nap a felhőkre aranyszegélyt tüzköd.

S valahol most éppen, szürke templom mélyén,
megcsendül a csengő, s az örökméceses fénye
pirosabban izzik, kőszentek figyelnek,
mert a pap kezében úgy száll egyre feljebb
a Világ Királya, mint a Nap az égre.

Urbán László

A Központi Szeminárium növendékei 1942–43. tanévben

Csornai premontreiek:

Fáy Ervin
Gelencsér Pál
dr. Sallér Hermann
Zalakovits Godefrid

Bencések:

Horváth Sebestyén
Kemény Dózsa
Mariházi Benő
Olajos Elréd
Söveges Dávid
dr. Tihanyi Bánk
Zsilinszky Kázmér

VI. évfolyam:

Baumgartner Oros O. S. B.
Dáskál István nagyvárad
Juhari Gábor szatmári
Koncz Lajos rozsnyói
Papp Imre kalocsai
Somfai Ferenc szombathelyi
Timkó Mihály hajdudorogi
Tomba Nándor esztergomi

V. évfolyam:

Ágoston Gyula nagyvárad
Balázs Lajos gyulafehérvári
Barna Miklós hajdudorogi
Begya Tibor munkácsi
Csatlós Ferenc esztergomi
Gál József pécsi
Gerendás Lajos győri
Major Kálmán veszprémi
Németh Károly szombathelyi
Pereszlényi László rozsnyói
Pordán László esztergomi
Rózsahégyi György kalocsai
Szepes Alfréd O. S. B.
Szokolay Antal esztergomi
Takács Miklós hajdudorogi
Tóth Károly esztergomi

IV. évfolyam:

Bálint József váci
Bicsánszky György hajdudorogi
Bubnó László eperjesi
Csiszér Ferenc esztergomi
Forró Sándor esztergomi
Gyurácz Ferenc győri
Kassai István székesfehérvári
Kézai József esztergomi
Király József szombathelyi
Knapp Iván kalocsai
Lengyel Ferenc esztergomi
Luncz György esztergomi
Papp Ferenc szatmári
Pataky Kornél csanádi
Petrassevich István eperjesi
Szuchy Róbert egri
Timkó Imre hajdudorogi

Vaszkun György hajdudorogi

III. évfolyam:

Bebesi József székesfehérvári
Bezák Miklós esztergomi
Békési Sándor egri
Bélafalvy Imre székesfehérvári
Budur Antal csanádi
Földvári Imre veszprémi
Hergendröder Miklós pécsi
Hubert János győri
Legeza István hajdudorogi
Miklós Antal esztergomi
Nagy János esztergomi
Nezbajló György szatmári
Soós József veszprémi
Szarka András eperjesi
Szendi József székesfehérvári
Szennay András O. S. B.
Urbán László szombathelyi
Zsiros László váci

II. évfolyam:

Andrássy János nagyvárad
Bagi Alajos nagyvárad
Czinder László székesfehérvári
Folkner Jenő esztergomi
Jeles Kornél hajdudorogi
Kenderesi Mihály csanádi
Kocsis Ferenc egri
Kraut Ödön veszprémi
Pataki László szombathelyi
Ráduly Géza gyulafehérvári
Szurán László munkácsi
Takács Zoltán győri
Varga Ferenc esztergomi
Varsányi Vilmos kalocsai
Vörös Árpád pécsi

I. évfolyam:

Angyal Ervin O. S. B.
Balázs Péter váci
Bereznay Endre munkácsi
Bekés Géza hajdudorogi
Bochkor Károly veszprémi
Brodarics János veszprémi
Eperjesi László egri
Gojdic Péter munkácsi
Hollós János hajdudorogi
Juhász Péter kassai
Kardos Gyula kassai
Kardos József esztergomi
Kiss András veszprémi
Papp Arisztid hajdudorogi
Pláchl Béla pécsi
Potocky Ferenc kassai
dr. Róna Pál N. D. S.
Turzán Dezső hajdudorogi
Várszegi István kalocsai
Zsák Péter Pál váci

Centralisták új könyvei

Cselényi István: Ismerési fokok és módok Szent Tamás Summa Theologia-jában, különös tekintettel az angyalokra. Nyiregyháza, 1942.

A szerző a tomista világnézet jeligéjéből: „A világon minden rendezve van” — indul ki és doktori értekezésében arra a kérdésre ad feleletet, hogy hol helyezhető el a megismerési fokok és módok rendjében az angyali megismerés (és milyen vonatkozásba hozható az egyes fokokkal és a fokozatok rendjével)?

A legelvontabb spekulatív eszközökkel dolgozik a nélkül, hogy valaha is légüres térbe jutna. Külön értéke, hogy dolgozatát mindenben magának Szent Tamásnak vonatkozó elveire építette fel és így az ősforrás üdítő, kristálytisztá vizét tudja kínálni az olvasóinak.

P. Deák Anasztáz O. S. B.: Szent Pál tanítása a megigazulásról. Pannonhalma, 1942.

Nemcsak Szent Pál tanításán belül tárgyalja a megigazulás jelentőségét, hanem visszamegy annak őszövevényi gyökereire is. Ezután nemcsak a kiragadott szövegeket exegetizálja, hanem szervesen kifejlesztve, Szent Pál megtéréséből életté varázsolja a megigazulás tanát az Apostol megigazulásának történetéből. Az Isten részéről való igazság gondos exegetikai feldolgozása után a megigazulás folyamatán keresztül a megigazult ember képében teljedik ki a fenséges szentpáli tanítás.

Félegyházy József: A teológiai tudományok egyetemes és hazai története. (A skolasztikus bölcsélet.) Budapest, 1941.

A magyarnyelvű tudományos irodalomban a szerző könyve az első, amely teológiatörténettel foglalkozik. A tudomány legújabb eredményeivel ismerkedik meg az olvasó a könyv nyomán. A magyar teológiai irodalom első rendszerezéséért pedig az irodalomtörténet is hálás a szerzőnek. Nincs jobb összegezésünk, mint a — sajnos — már lejáratott jelző: hézagpótló munka.

Félegyházy József: Werbőczy Hármaskönyve és a kánonjog. Budapest, 1942.

A középkor, sőt a barokk első felének műveltsége is a hittudományok hatása alatt állott. A magyar jogtörténet régi adóssága a Hármaskönyv forrásainak, kora tudományos világképében való beállításának mellőzése. A szerző tanulmánya a források egyik legjelentősebbjének, a kánonjognak hatását vizsgálja Werbőczy Hármaskönyvében, és ezen keresztül, mondhatjuk a magyar magánjognak kánonjoggal való kapcsolatait mutatja ki, hiszen századokon át Werbőczy Hármaskönyve irányította a magyar életet.

Nagyfalusy Lajos S. J.: A kapornaki apátság története. Kalocsa, 1942.

A magyar katolikus egyháztörténetírás sokoldalú, termékenytollú művelőjének ez a kötete a hányatott sorsú kapornaki apátságról a tavaly kiadott első részben megrajzolt érdekes képet egészíti ki színes egészé. Kapornak helység és a kapornaki plébánia sorsa mellett ebben a kötetben tárgyalja a szerző a kapornaki javadalmas világi apátok küzdelmes életét.

Nagyfalusy Lajos S. J.: A kalocsai gimnázium történelmi és néprajzi gyűjteménye. Budapest, 1942.

A 16 oldalas tanulmány különlenyomat az 1940. évi Jezsuita Történeti Évkönyvből. — Szemléletes, áttekinthető és célszerű elrendezésben tárja az olvasó elé a hatalmas, 7578 darabot felölelő szertár anyagát.

Dr. Péterffy Gedeon: Ifjúságunk és az Egyház. 170 l. Korda, Budapest, 1941.

Napjainkban, sokat ígérő eszmék és programmok zürzavarában, mely áthullámozza az ifjúság lelkét, felmerül a kérdés és érdeklődés: van-e az Egyháznak is mondanivalója az ifjúsághoz? A ma életszemlélete felszámolás a multtal, átértékelés, jövőalakítás. — Ifjúságunk lelkének alaphangját a szociális kérdés, a szabadság eszméje és megvalósítása, a politika és magyarságunk adja. Ezeknek a korszerű problémáknak hangját pendíti meg a szerző művében, majd utat mutat az igazságban boldogságot kereső ifjúságnak, a jövő nemzedékének. Az Egyház kétezer éves programját hirdeti meg: időből örökkévalóságba nőni. Istenbe, az örökkévalóságba kapcsolódás örök fiatalság: lelkesedés eszméért, soha meg nem torpanás vagy törés, küzdelem a földön, probléma-megoldás. Fiatal az Egyház és ifjúságunké. Különösen ajánljuk ifjúságunknak ezt a tudományos alapon, élvezetes stílusban megírt, széleslátókörű munkát, nemkülönben minden hittanárnak.

Dr. Péterffy Gedeon: A mi Istenünk. 130 l. Korda, Budapest, 1942.

Korunk emberének Istent kereső lelki világát rajzolja meg a szerző. Kmondottan tudományos alapon dolgozik. Történelembölcseleti szempontból vizsgálja az emberiségnek Isten utáni vágyát. Munkájában a bölcselet és teológia megoldásaival felel a lélek égető vágyakozására: Van-e Isten? Milyen az Isten? Ki a mi Istenünk? A mult században közkeletűvé vált nietzschei és wagneri eszmével szemben: „Az istenek meghaltak, itt az idő, hogy az ember éljen”, bizalmat sugárzó meggyőződéssel mutat a kinyilatkoztatás Istenére: a teremtő, gondviselő, megváltó Istenre, az egyedülire, az Atyára, akinek az emberiség fogadott fia Jézus Krisztusban. Gyökerében szétfoszlat minden elmosódott isteneszmét, a való igaz Isten-arcot rajzolja meg, aki nem az emberarcú Isten, hanem az ember istenarcú teremtmény. Határozott vonásokkal adja a gondviselő Isten kezejarását a történelemben, mely sokszor az ember szemében érthetetlen. Majd bemutatja az örök fiatal Isten-arcot, aki minden kor embere felé ragyog. Tudományos munkásságának bizonyítéka bibliográfiája.

Strecke Ernő: Út, igazság, élet Bp. 1942.

Az A. C. budapesti csoportbizottsága által 1942 február 6-tól 17-ig tartott szónokkonferencián szakavatott előadók fejtették ki a diadalmas világnézet mibenlétét, terjesztésének szükségességét, módját, kereteit, más világnézetek tévedéseit, és megszabták az irányt, hogyan lehet a katolikus világnézet szellemében égető kérdésekre — családi élet válsága, szociális probléma — helyes választ adni. Ezeknek az előadásoknak legnagyobb részét jelentette meg Strecke Ernő, a Csoportbizottság ügyvezetője. Értékes útmutatás a világnézetek zürzavarában, jó anyagtar elsősorban a csoportbizottságok által tartandó triduumok és világnézeti előadások számára, de általában nagy haszonnal forgathatja minden szónok, sőt minden katolikus, hiszen mindannyiunknak Isten országa apostolainak kell lennünk. Világnézeti előadások vázlatos felsejölése, valamint eléggé kiterjedt irodalom egészítik ki a könyv tartalmát.

Szemes József: A Szent László Társulat Története. Veszprém, 1942.

„A Szent László Társulat célja, hogy a Magyarország területén kívül élő bármely szertartású róm. kat. magyaroknak lelki gondozását biztosítsa, őket vallásos életükben, anyanyelvük megtartásában istápolja...” Az alapszabályokban kitűzött célért küzd hősi munkával a nyolcvan éves Szent László Társulat. A hősi munka komoly elmélyedéssel megírt története ez a doktori értekezés. A szerző időrendben mutatja be a magyarságmentő munka egyes mozzanatait. Komoly értéke a dolgozatnak, hogy háttérként — nagy vonásokban — az elmúlt nyolcvan év világtörténeti képét is megfesti. A szerző bő irodalmat használt és nagy levéltári anyagot dolgozott fel igen ügyesen.

Változások munkakörben és címben

Dr. moóri Glattfelder Gyula pápai trónálló, kalocsai érsek

1942 szeptembere boldog ünnepet hozott a nagy Centralista-család minden tagjának, amidőn hallotta az örömhírt, hogy XII. Pius pápa Kalocsa érsekévé dr. moóri Glattfelder Gyula pápai trónálló, csanádi püspököt nevezte ki. — Szent Gellért ősi szentélyéből felkelt az imádkozó főpap, hogy a magyar katolicizmus déli végvárában új őrseget kezdjen. A „Centralista” őszinte örömmel és az Úr iránti hála érzetében szólaltatja meg hódoló köszöntését. Az Uristen adja bőséges kegyelmét és áldását az új főpásztor munkájára! Hittel és bizalommal kísérjük oda, ahol a Tomoriak hős lelke is várja Róma új küldöttjét, mert szerető lelkekben cseng az Úr szava:

Benedictionem omnium gentium dedit illi, et
testamentum suum confirmavit super caput ejus!

Dr. Pétery József váci püspök

Az öröm hangján szólalt meg a váci centralisták lelkében: „habemus patrem!” — amidőn értesültek, hogy XII. Pius pápa dr. Pétery József egri kanonokot nevezte ki Vác új püspökévé. A „Centralista” őszinte lélekkel osztozik mindazok örömeiben, akik boldogan várták és fogadták az új főpásztort. A jó Isten áldásáért és kegyelméért imádkozva ezúton ad kifejezést köszöntő hódolatának.

Csanádi egyházmegye

Solymos László s. lelkész, Magyarbányhegyes.

Dr. Varga Mihály s. lelkész, Szeged, Tanítóképző Intézet.

Egri főegyházmegye

Dr. Hajós István s. lelkész, Törökszentmiklós.

Iványi Sándor s. lelkész, Kenderes.

Dr. Mester István h. teológiai tanár, szem. tanulm. felügyelő, Eger.

Dr. Mészáros Lajos önálló hitoktató, Miskolc, Mindszenti plébánia.

Eperjesi egyházmegye

Dr. Mincsik Pál parochus, Felsővadász, Abauj-Torna vm.

Esztergomi főegyházmegye

Dr. Bánk József primási szentszéki jegyző, Esztergom

Dr. Dér Iván s. lelkész, Budapest-Terézváros.

Dr. Géczy János s. lelkész, Budapest, Koronázó-főtemplom.

Dr. Péterffy Gedeon, Központi Szeminárium oeconomusa, hittanár, Budapest.

Dr. Strecke Ernő Szent Szív-intézeti hittanár (Philippineum), Budapest.

Dr. Szappanyos Béla műegyetemi lelkész, Budapest, Horthy-kollégium.

Dr. Szepesdi Ervin s. lelkész, Ludány.

Dr. Tóth Alajos hittanár, Budapest, Alkotmány-utcai keresk. középiskolában.

Győri egyházmegye

Kováts Erazmus s. lelkész, Moson.

Hajdudorogi egyházmegye

Damjanovich Pál tanár, Hajdudorog.

Dr. Rojkovich István ösztöndíjas, Róma, Via Giulia 1.

Kalocsai egyházmegye

Dr. Miklós István hitoktató, Szabadka, Bercsényi-u. 8. Paulinum.

Dr. Mojzes Péter tanítóképzőintézeti hittanár, Kalocsa, Nagyszeminárium.

Dr. Szörényi Andor az Institutum Biblicumon megszerezte a laureát.

Dr. Várkonyi Imre s. lelkész, Homokmégy, Pest vm.

Nagyvárad **egyházmege**

Fagyas István s. lelkész, Gádoros.
Fölföldy Béla s. lelkész, Nagyvárad.

Pécsi **egyházmege**

Dr. Farkas József irod. igazg., pápai kamarás, Pécs.

Dr. Galambos Ferenc s. lelkész, Hőgyész.

Dr. Kopcsányi Miklós honvédlelkész, Pécs, Imrédy Dénes-u. 9/1.

Dr. Nagy Ferenc teológiai tanár, prefektus, Pécs.

Rozsnyói **egyházmege**

Szentirmai Imre kihelyezett lelkész, Gömörvidék.

Szatmári **egyházmege**

Galambos József szervező lelkész, Bene.

Gyurcsovics Károly h. irod. igazg., Szatmárnémeti.

Székesfehérvári **egyházmege**

Folláth József káplán, Zsámbék.

Dr. Füzy Sándor lelkész, Székesfehérvár-Öreghegy.

Dr. Kálmán János teol. tanár, prefektus, Székesfehérvár, Szeminárium.

Dr. Németh László ösztöndíjas, Róma, Via Giulia 1.

Rácz Gábor káplán, Tököl, Pest vm.

Simay Kálmán káplán, Etyek.

Dr. Tétény (Tubel) Gyula adm., Cece.

Szombathelyi **egyházmege**

Dr. Iszak Károly plébános, Szentléránt.

Dr. Lipics József hitoktató, Szombathely.

Dr. Molnár Vince hitoktató, Mura-szombat.

berneckzei Szokolyi Alajos hitoktató, Szombathely.

Váci **egyházmege**

Bea Antal hittanár, Hódmezővásárhely.

Dr. Nyitrai Ferenc káplán, Mezőtúr.

Dr. Oetter György plébános, Rákospalota.

Dr. Percz Antal, az Emerikána lelkésze, Budapest.

Dr. Rizmayer Mihály hittanár, Pest-szenterzsébet.

Dr. Rokonai József KIOE szolgálatában, Budapest.

Vági László káplán, Hatvan.

Veszprémi **egyházmege**

Dr. Burkus Pál plébános, Kisgörsbő.

Dr. Földi Elemér káplán, Csurgó.

Dr. Kubinyi György káplán, Káptalan-tóti.

Németh Antal káplán, Csót.

Dr. Szalay Miklós káplán, Sümeg-csehi.

tahii Unger Béla káplán, Káptalanfa.

O. S. B.

Czuczor Menyhért tanár, Budapest.

Dr. Fehér Damáz káplán, Celldömölk.

Frey Kasszián tanár, Pannonhalma.

Dr. Gacs Emilián tanár, Pannonhalma.

Dr. Gácsér Imre tanár, Győr.

Hites Kristóf tanár, Sopron.

Hoffer Lipót káplán, Györszentiván.

Dr. Jávör Egon plébánoshelyettes, Balatonendréd.

Kádi Győző tanár, Esztergom.

Lehner Ottó tanár, Kőszeg.

Levárdy Rezső tanár, Pannonhalma.

Dr. Olafsson Placid katonalelkész, Komárom.

Palásti Özséb káplán, Györszentiván.

Poroszlai Valérián katonalelkész, Budapest.

Pulay Csaba tanár, Pannonhalma.

Riszdorfer Benignusz tanár, Komárom.

Szigeti Kerény tanár, Pannonhalma.

Halottaink

Duliskovics Elek esperes-lelkész, szentszéki tanácsos, Minaj.

Kovács István plébános, Ipolyvisk.

R. I. P.

„C I S Z”

Baumgartner Oros VIII. 26.

Juhari Gábor VIII. 22.

Koncz Lajos VIII. 23.

Papp Imre VIII. 24.

Dr. Rojkovics István VIII. 25.

**TEPLOMI
RUHÁK, ZÁSZLÓK**

FLEMMICH A. FIAI
SELYEMGYÁR KÉPVISELETE

Egyházi ruha
műintézete

TELEFON:
180-463.

Miseruhák, zászlók, templomi ruha-
anyagok stb. legelőnyösebb
beszerzési forrása.

**NESZVEDA
ANTAL**

viaszgyertyaöntőde

Máriabesnyő (Pest m.)

1890—1942.

állami ezüst- és aranyéremmel
kitüntetve.

Magyarország elismert, 51 éves
cége templomi viaszgyertyák
készítésében.

Kívánságra árlapot
szívesen küldök.

Cégtulajdonos:
özv. Neszveda Antalné.

A Királyi Magyar Egyetemi Nyomda

legszebb karácsonyi könyve

— JAJCZAY JÁNOS—SCHWARTZ ELEMÉR

Karácsony a művészetben

Két tanulmány és sok gyönyörű műmelléklet
tárja föl a karácsony ihlette műalkotásokat.

Ára díszes kötésben 24'— P.

Reverendát,
cimát
olcsón jól
készít

NÁDOR JÓZSEF

polgári és papi szabó
B U D A P E S T,
VIII., JÓZSEF-KRT.13. I. 16.
A Keleti-p. u. közelében.

Arany- és ezüstéremmel kitüntetve.
Központi Papnevelő Intézet szállítója.
VIDÉKRE IS SZÁLLIT.
Telefon: 132—504.

Vásárlásainál

hivatkozzék a

Centralistára

Pivárcsi Fülöp

aranyéremmel kitüntetve.

B U D A P E S T,
Veres Pálné-utca 30.

Az
összes
papi
ruhák
készítője.

Papi
szabó

A
Központi
Pap-
nevelde
szállítója.

A KORDA

Ipari és Kereskedelmi R. T.
Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 4.

Karácsonyi újdonságai:

DR. KOSZTOLÁNYI ISTVÁN: **Igy szólt az Úr...** Ószövetségi bibliai történetek 2 kötetben, Márton Lajos címlap-rajzaival. Hittan tanításához elsőrangú kézikönyv, de prédikációk, egyesületi beszédek készítéséhez is kitűnő. Rengeteg régi, keleti világból való kép illusztrálja. Biblikus szakmunka.

Ára kartonkötésben 10'— P, egész vászonkötésben 16'— P.

SZUNYOGH XAV. FERENC O. S. B.: **A szent zsolozsma.**

Az illusztrációkat és a címlapot Kákonyi M. Constantina nővér készítette. Papok és általában a szent zsolozsmát végzők felbecsülhetetlen értékű kézikönyvet találnak e műben. Alapos munka. Meglátszik rajta a nagynevű szerző 20 éves munkája.

A két kötet ára 8'50 P, kemény kötésben 12'50 P.

Ifjúsági művek:

P. Tomka Ágoston S. J.: **SALAMON KINCSE.** P. Tomka mindig beleviszi ifjúsági műveibe és regényeibe az örök igazságokat. Ezt a művét is mély valláossága szövi át, mindamellott olyan lebilincselően, érdekesen dolgozza fel Salamon Árpád, a fiatal székely mérnök történetét, hogy szinte le sem lehet tenni a kézből. Izzó hazaszeretet, nagy vegyani és földrajztudás is értékessé teszi P. Tomka legújabb művét. Ára 4'— P, kötve 6'50 P.

Gausz Tibor S. J.: **HA AZ Ő SZAVÁT HALLJÁTOK...** Roppant érdekes könyv, ismerteti az összes női szerzetesrendeket, leírja a foglalkozásukat és képeken bemutatja szent ruháikat. Ára füzve 4'50 P, kötve 7'— P.

A Korda könyveiről kérjen árjegyzéket.

Kapható: KORDA Ipari és Kereskedelmi R. T. könyv- és kegytárgykereskedésében, Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 4.

Kelyhek, cibóriumok, szentségtartók

WEISZ FRIGYES

kegytárgyüzletében.

Budapest, IV., Ferenciek-tere 4.

Kehelygalván-aranyozás normál méretben 48'— P

Telefon: 18—36—45.

Alapítva: 1872.

K O N Y V E K

A Budapesti Növendékpapság Magyar Egyház-irodalmi Iskolájának kiadványai közül kaphatók:

H. P. Marchant:

Előítéletek gátjain keresztül

Néhány évvel ezelőtt katolikus hitre tért hollandi miniszter nagy feltűnést keltett vallomásai. Szellemesen írta meg, hogy dőltek össze képzelt nehézségei az Egyház ellen és milyen örömet okozott végül a hazatérés ősei hitéhez. Korda kiadásában. Ára 3— P.

Tóth Tihamér:

Jöjjön el a Te országod!

Utolsó szentbeszédei, melyet a M. E. I. rendezett sajtó alá az 1938—39. évben, részben elmondott, részben csak elmondásra előkészített kéziratanyagból. Szent István Társulat kiadásában. Ára 750 P.

F. W. Faber:

Ez nagy Szentség valóban

Még kapható. Füzve 150 P.

F. W. Faber:

Mindent Jézusért

Az angol eredeti figyelembevételével és csaknem két-évi munkával készült a M. E. I. fordítása. Lehetővé teszi, hogy a mélyrenéző hittudásnak a hétköznapi lelki életére rendkívül termékeny gondolatai magyar nyelven is szívesen fogadott buzdítások legyenek, Ára 480 P.

Zakar András:

Tihamér püspök élete

A 440 oldalas életrajz ára füzve 4— P, kötve 5— P

1831—1931. Jubileumi Emlékkönyv

Ara 6— P

Népszerű vallásos kérdések 30 oldalas füzetben:

Életünk a halál után . . . ára 20 fillér.

Az ember lelke . . . " 20 "

Az Egyház küzd és győz . . . " 20 "

Ezek a művek megrendelhetők a Magyar Egyház-irodalmi Iskolánál, Bpest, IV., Prohászka O.-u. 7.

